

Békaember

*A tó fölött apró lángocskák
tűntek fel éjszakánként,
és a halak is megfogyatkoztak. A halászok
valami lényről beszéltek, ami úgy
úszik, mint egy csuka, de mégis
emberforma. A révész biztos volt benne, hogy látta, habár
neki több is lemegy a torkán
a kelleténél.*

A zsinór, mely a redőnyt leereszti, jelt ad egy
csengettyűvel, akkor én, a békaherceg,
felkelek a padlóról, átköltözöm ide a könyveimmel ebbe
a szobába, és folytatom a munkámat, ami téged
nem fog zavarni. Itt ez alkóvban csak annyi világosság
szűrődik a redőnyön át, hogy sötét ne legyen
körüled. Te akkor nem fogsz
félni, s ismét megtalálsz az álmodat.

*Egészen az Eszterházy grófig
jutott a tavi szörny híre, aki felkért
tíz derék legényt, hogy figyeljék
a tavat. A lény bárhol lehetett, mély a víz,
és sűrű a nádas. A figyelő
emberek kiismerték a szokásait
és várták. A hetedik nap a közelükben
bukkant fel. Síkos volt a teste, de mind a tízen
ráugrottak, kirángatták a partra. A tavi szörny
egy tízéves korú gyerek. Kérdezték
a nevét, de csak cuppogott,
ekkor jól megrugdosták. Elvitték a bíróhoz, hátha
az szóra tudja bírni, de ő a biztonság
kedvéért bezárta a pincébe,
hogy ne is lássa, aztán éjjel szörnyek vették
körüli az ágát.*

Nem hozhatsz nekem új álmodat se Bécsből, se
Párizsból. Azelőtt jó alvó voltam, ha föl is ébredtem
néha éjszaka, hallottam, az óra ütni készül, még alkudoztam vele,

hogy ne üssön nagy időt; hadd legyen még messze a reggel. Úgy örültem a sötétségnek. És nem jutott eszembe, hogy a sötétben lehet valami, amitől félni kell. Mindig nyitott ajtónál aludtam. Most meg oktalan borzadály fog el, ami szemeimet nyitva tartja, mikor így egyedül maradok, csendesség támad körülöm. Azt hiszem, hogy a nagy csendben valaki lopózva közelít a hátam mögött, s a vállamon keresztültekint.

*Másnap felöltöztette a gyereket,
és egy szolgálóval elküldte a grófhhoz. Szökni próbált,
ezért a szolgáló úgy megverte, hogy eltört
miatta a keze. A gróf nem volt otthon,
közben el is feledkezett a tavi lényről, aki végül a várnagyhoz
került, ő adott neki enni, de csak leveleket
és békákat akart magához venni. A gyerek nem tudott beszélni,
a várnagy lánya mégis megkedvelte,
ezért játszótársnak megtartották. Végül az udvarban
táborozó cirkuszi bohócok szöktették meg.
Békaembernek hívták, mert olyan élethűen tudott
brekegni, hogy egy seregnyi békát vonzott magához, ha
magára hagyták. A bohócok rájöttek,
mekkora kincset szereztek, megszarolták néhány vízparti
falu parasztjait, ha nem fizetnek, az utcákat békák lepik majd el
és beköltöznek a házakba, a bölcsőkbe a csecsemők
mellé. A cirkuszi bohócokat hamarosan
elkapták a pandúrok, viszont a gyerekről
elfeledkeztek.*

A harmadik

*Ma találkoztam két félhalott Lesi Zoltánnal:
józanok voltak, mégis folyton elestek vagy egymás lábára léptek.
Nem bíztam bennük,
inkább bolyongtam a susnyásban anyámmal,
aki végig sápirozott, hogy jaj,
elrepült a fejünk fölött egy nikkal számovár. Közben meg olyan
sárosak lettünk, amilyen egy gumicsizma csak
Békés megyében lehet.*

*Bolyongtunk, amíg találtunk egy földmérőt,
aki a kütyüjével behuppant a kocsinkba és megmutatta*

*a helyet. Hiába mondta többször is, hogy utálja, adtunk cserébe almát.
Mégis megtaláltuk a nyaralót, amit
el akartunk adni.*

*Az idő nyertett, azaz papagájosan felnyitotta a szárnyait,
a tető még ép volt, de a hőszigetelő
burkolat már részben lemálott és tapinthatóak lettek a
téglaák. A két Lesi Zoltán korábban itt
ült a forróságban, és itta magát félhülyére a sörrel.
Én akkor tizenhat éves testtel többször úsztam át a folyót,
hátha alulról elkapom a halakat,
de csak a hullámozó stéget láttam újra és újra egy száradó bőrfotellal.*

*A házba még nem költöztek be a patkányok, csak a por gyűlt fel az évek
alatt. Néhány hirdetéshez
készült fotó után mint érdeklődést vesztett
nyertesek visszavonultunk. Innen a hazaút egyszerű,
csak a féket kell nyomni a kanyarban. Az állóra
blokkolt kerekek csúsznak
a vizes aszfalton egészen az árkon túl,
kiesve a nagy ebihal látószögéből.*

*Este már minden esély megvan arra, hogy fű
sarjadjon
belőlünk. Messze, ahol az út a földre vitt, egy harmadik, ismeretlen Lesi Zoltán
állt, elváltozott arcát senki se ismerte volna meg, csak annyit kérdezett,
társulnék-e az üzletéhez?
Télapókat kellene eladni.*